

Čtení: Lk 15, 8-10

Kázání: 2. Kor 1, 24

Někde jsem se dočetl, že dnešní doba je otevřená příběhům, že příběhy táhnou. Možná proto nejsou Pavlovy dopisy příliš častým námětem pro kázání, alespoň mezi mými kamarády faráři ne. Tam totiž mnoho příběhů není. Zato je tam mnoho složitých a nezáživých slov, o kterých se nám moc nechce přemýšlet. Ale dneska to jsou právě slova z Pavlova dopisu do Korintu, která by nám měla zvěstovat naději a radost. Čím dál víc totiž zjišťuji, že ten apoštol Pavel to měl v hlavě srovnané. No a hlavně ne jen v hlavě.

Tématem těch jeho slov, toho krátkého verše, který jsme slyšeli je víra a radost. To, alespoň podle Bible, patří k sobě. I když se to bohužel často nezdá. Nejprve tedy ta víra. Ne, že bychom chtěli panovat nad vaší vírou. Víra, to je něco mezi nebem a zemí, a pro mě osobně je víra takový zázrak. V prvé řadě je to vztah, vztah k tomu, co nás nekonečně přesahuje. Jak bychom si nad něčím takovým mohli dát vládnout? A přece je tolik lidí, kteří se o to snaží. Ať už je to v církvi, různých náboženských skupinách, nebo v normálním životě. Jako by to bylo v nás, snaha ostatní lidi ovládat, vládnout nad jejich vírou. V některých sektách je to až do očí bijící, jak někdo zneužívá svoji autoritu k tomu, aby lidem vnutil svoje představy. Ale ony to právě nejsou jenom sekty. Copak se nám každá ta přiblblá reklama nesnaží vnutit víru, že právě s tím novým práškem na praní a na bolest a s těma novými vložkami a v tom novém autě už budeme šťastní? Ono nad vírou se dá vládnout ne jenom silou a výhružkami ale taky manipulací a podlízáním a navíc to balit pod háv těch nejzbožnějších a nejušlechtilejších řečí a myšlenek.

A co vládá nad vírou v církvi? V každé církvi to najdete, od těch největších až po ty úplně ulítlé. Jakoby tím byly církve vyhlášené, že se tam lidem nutí, čemu a jak mají věřit, jak se mají a nemají chovat, co si můžou a nemůžou myslet. Zažil jsem to sám na sobě. Jak si lidé v církvi ve jménu Boha a Bible a víry dovolí lidem vládnout a ovládat je a míchat se jim do osobního života. A jak těžké je za tím vším „svatým“ odhalit jen obyčejnou lidskou touhu po moci. I v církvi se najdou lidé, kteří chtějí ostatní ovládat a taky lidé, kteří se chtějí nechat ovládat. A do toho mi zní až kouzelně ta Pavlova slova: Ne, že bychom chtěli panovat nad vaší vrou. To napsal člověk, který církev zakládal. Člověk, který měl tu autoritu a možnost lidem víru ovládat. A třeba ovládat tím „správným“ směrem. A tenhle člověk říká NE! Nechci a nebudu vládnout vaší víře. To není smyslem autority v církvi. Namísto toho tu najednou říká něco jakoby z úplně jiného vesmíru. Totiž: Já chci být pomocníkem Vaší radosti. To je smyslem autority, alespoň v církvi. Radost.

Samozřejmě, že ne jediným. Jsou totiž věci, které se s křesťanskou vírou neslučují, a přesto se do ní schovávají. Takovéhle věci je třeba odsoudit a vykázat. Ale navíc i víru samotnou je třeba stále znova zkoušet a obnovovat a reformovat. Víra není něco hotového. Co si udělám, dám do pořádku a někde hluboko schovám, aby se jí nic nedotklo. Abych byl pravověrný a čistý křesťan. Takováhle zapečetěná víra totiž začne za nějakou dobu hnit a zapáchat. Víru je třeba zkoušet a hlídat, ale ne nad ní ostatním lidem vládnout. Ani já, jako Váš farář nechci nad vaší vírou vládnout. Ať nad ní vládne ten, který ji ve vás probudil, který ji působí. Totiž Bůh sám. Já můžu být Váš pomocník, možná průvodce, když budete chtít.

Ale teď k tomu druhému, o čem tady Pavel mluví. Radost. To je přece také smyslem víry. Radost. Ne laciná, instantní a za každou cenu, ne křečovitý úsměv ale skutečná RADOST. Byť někdy s bolestí a se

slzami, ale radost. V seznamu toho, co v nás Duch svatý působí je přece radost na druhém místě, hned za láskou. Ovoce Ducha svatého je totiž láska, RADOST, pokoj... To, o čem Ježíš mluvil a co žil, byla radost. Jak jsme třeba mohli slyšet v tom prvním čtení. Ten příběh, který Ježíš vyprávěl o ženě, která ztratila nějaké peníze, to je příběh o radosti, a rovnou o té, která je i v nebi. Právě radost je v Ježíšově příběhu a jeho učení dost silný důraz a přitom je to právě radost, kterou si většina lidí s křesťanstvím rozhodně nespojuje. Ale víra, která nevede k radosti, to je jako vtip, po kterém se nikdo nezasměje, jako ... možná jako říká můj syn: Táto, to je pěkná blbost. Možná že to, co svět potřebuje vidět, je pár křesťanů, kteří svoji víru prožívají ne jako seznam úkolů a zákazů, ne jako stálé hledání chyb, ne jako strach ale jako skutečnou radost. To je také, alespoň podle apoštola Pavla, smyslem autority v církvi, pomáhat lidské radosti. Ne hlídat, co kde kdo dělá nebo myslí si špatně, ale pomáhat jeho radosti.

Ono to možná vypadá, že se to všechno týká jen těch, kteří, mají v církvi nějakou autoritu. Možná tak faráře a presbyterů. A že ostatní můžou být v klidu. Oni přece nikomu ve víře vládnout nechcous a snad ani nemůžou. Opravdu ne?

Vezměme ta Pavlova slova jako napomenutí a jako povzbuzení. Do církve i do všedních dnů. Naším úkolem v životě, v církvi, v rodině, ve vztazích, v tomhle světě není lidem vládnout ale sloužit jejich radosti.

Amen